

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 września 1979 r.

w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej oraz członków ich rodzin.

Na podstawie art. 134 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do żołnierzy powołanych do:

- 1) odbycia:
 - a) zasadniczej służby wojskowej,
 - b) przeszkolenia wojskowego,
 - c) ćwiczeń wojskowych,
 - d) okresowej służby wojskowej;
- 2) pełnienia:
 - a) służby wojskowej w charakterze kandydatów na żołnierzy zawodowych,
 - b) czynnej służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do osób, które:

- 1) w ramach obowiązku służby wojskowej — zamiast do zasadniczej służby wojskowej — powołane zostały do odbycia:
 - a) zastępczej służby poborowych,
 - b) zasadniczej służby w obronie cywilnej,
 - c) szkolenia poborowych w obronie cywilnej;
- 2) powołane zostały do odbycia ćwiczeń w obronie cywilnej.

3. Szczególne uprawnienia, w zakresie wymienionym w rozporządzeniu, przysługują również członkom rodzin żołnierzy oraz osób, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 2. 1. Odprawę przewidzianą w art. 123 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111), zwanej dalej „ustawą”, zakład pracy wypłaca pracownikowi powołanemu do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej w ostatnim dniu pracy.

2. Odprawa nie podlega zwrotowi, choćby pracownik nie rozpoczął odbywania służby wojskowej wskutek cofnięcia powołania.

§ 3. 1. Jeżeli pracownik zgłosi w ciągu 30 dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej powrót do dotychczasowego zakładu pracy, lecz nie może przystąpić do pracy z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy, zatrudnienie uważa się za podjęte pod warunkiem przedstawienia dowodów usprawiedliwiających nieobecność w pracy.

2. W razie gdy pracownik podejmujący dotychczasową pracę zgodnie z art. 121 ust. 1 ustawy nie może być zatrudniony stosownie do nabytych podczas służby wojskowej innych lub wyższych niż posiadane uprzednio kwa-

lifikacji zawodowych, zakład pracy jest obowiązany za zgodą pracownika zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego i jednocześnie zwrócić się do organu nadrzędnego nad tym zakładem z wnioskiem o zatrudnienie go w innym podległym mu zakładzie pracy na stanowisku odpowiadającym nabytym kwalifikacjom.

3. Organ nadrzędny jest obowiązany w terminie 14 dni od otrzymania wniosku zaproponować pracownikowi zatrudnienie na stanowisku odpowiadającym nabytym przez niego kwalifikacjom lub zawiadomić go o niemożności takiego zatrudnienia.

4. Jeżeli pracownik, o którym mowa w ust. 2, w ciągu 7 dni od otrzymania propozycji zakładu pracy albo organu nadrzędnego nie wyrazi zgody na zatrudnienie go na poprzednio zajmowanym lub równorzędnym stanowisku albo na innym stanowisku odpowiadającym jego kwalifikacjom zawodowym, dotychczasowy stosunek pracy uważa się za rozwiązany na mocy porozumienia stron z dniem niewyrażenia zgody lub z upływem tego terminu.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w razie zawiadomienia pracownika przez organ nadrzędny o niemożności zatrudnienia go zgodnie z nabytymi podczas służby wojskowej kwalifikacjami zawodowymi.

§ 4. 1. W razie podjęcia pracy w ciągu 30 dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej w innym zakładzie pracy niż zakład, w którym pracownik był zatrudniony w dniu powołania do służby, do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy, oprócz służby wojskowej, zalicza się również okres zatrudnienia w poprzednim zakładzie pracy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w razie podjęcia pracy po upływie 30 dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jeżeli pracownik podjął pracę na podstawie skierowania terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego, a wniosek o skierowanie do pracy został złożony przed upływem tego terminu, chyba że nie mógł on w tym terminie złożyć wniosku lub podjąć pracy z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy.

§ 5. 1. Osobę, która w ciągu 30 dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wystąpiła do terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego z wnioskiem o skierowanie do pracy, organ ten kieruje do pracy zgodnie z jej kwalifikacjami. Zakład pracy jest obowiązany zatrudnić osobę skierowaną do pracy.

2. Osobie zwolnionej ze służby wojskowej przysługuje pierwszeństwo w zatrudnieniu, chyba że za zatrudnieniem innej osoby przemawiają warunki rodzinne.

§ 6. 1. Pracownik, który podjął pracę w ciągu 30 dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojsko-

wej, nabywa z dniem podjęcia pracy prawo do urlopu wypoczynkowego za dany rok kalendarzowy w wymiarze proporcjonalnym do okresu pozostałego do końca roku, z zaokrągleniem w górę części dnia urlopu.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w razie podjęcia pracy po upływie 30 dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jeżeli pracownik:

- 1) przed upływem tego terminu wystąpił do terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego z wnioskiem o skierowanie do pracy i na podstawie skierowania tego organu podjął pracę albo
- 2) nie mógł w tym terminie podjąć pracy lub wystąpić z wnioskiem o skierowanie do pracy z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy.

3. Urlop, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje pracownikowi, jeżeli został zwolniony ze służby wojskowej i podjął pracę w tym samym roku kalendarzowym, za który przed rozpoczęciem odbywania służby urlop wykorzystał lub otrzymał ekwiwalent pieniężny.

§ 7. W stosunku do pracownika, który w związku z nabyciem podczas służby wojskowej innych lub wyższych niż posiadane uprzednio kwalifikacji zawodowych nie wyraził zgody na zatrudnienie na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym albo zaproponowanym mu przez zakład pracy lub organ nadrzędny, termin 30 dni określony w § 4 ust. 1, § 5 ust. 1 oraz § 6 ust. 1 i 2 liczy się od dnia rozwiązania dotychczasowego stosunku pracy.

§ 8. 1. W stosunku do żołnierza zwolnionego w trybie art. 94 ustawy z zasadniczej służby wojskowej przedterminowo z pozostawieniem w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej termin 30-dniowy przewidziany w art. 120 ust. 1 i 2 ustawy liczy się od dnia przeniesienia żołnierza do rezerwy.

2. Żołnierzowi, który w okresie pozostawania w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej podjął pracę, do okresu zatrudnienia — w razie zmiany zakładu pracy w ciągu 30 dni od przeniesienia do rezerwy — zalicza się oprócz czasu odbywania zasadniczej służby wojskowej i okresu zatrudnienia wymienionego w § 4 ust. 1 również zatrudnienie w okresie pozostawania w dyspozycji dowódcy.

3. Jeżeli przez cały okres pozostawania w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej lub przez część tego okresu żołnierz nie mógł podjąć pracy, do okresu zatrudnienia podjętego w ciągu 30 dni od przeniesienia do rezerwy zalicza się, oprócz czasu odbywania służby wojskowej oraz zatrudnienia wymienionego w § 4 ust. 1, również okres pozostawania w dyspozycji.

4. Brak możliwości zatrudnienia w okresie pozostawania w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej stwierdza terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego, do którego żołnierz wystąpił z wnioskiem o skierowanie do pracy. Organ ten stwierdza również datę, od której żołnierz ubiega się o skierowanie do pracy.

§ 9. 1. Członek rodziny żołnierza odbywającego zasadniczą służbę wojskową zachowuje uprawnienia do ulg taryfowych przy przejazdach państwowymi środkami komunikacji oraz do świadczeń socjalnych w zakresie przysługującym członkom rodziny pracownika danego zakładu pracy, jeżeli z tytułu zatrudnienia żołnierza uprawnienia takie przysługiwały mu w dniu powołania żołnierza do służby.

2. W razie wygaśnięcia stosunku pracy spowodowanego niepodjęciem przez żołnierza po zwolnieniu ze służby wojskowej dotychczasowej pracy, równowartość świadczeń socjalnych, z których korzystał członek rodziny żołnierza w czasie odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej, nie podlega zwrotowi.

§ 10. Pracownikowi powołanemu na ćwiczenia wojskowe zakład pracy wypłaca należne wynagrodzenie:

- 1) za czas ćwiczeń, które mają być odbywane przez okres do 14 dni — z góry, za cały okres ćwiczeń, najpóźniej w ostatnim dniu pracy;
- 2) za czas ćwiczeń, które mają być odbywane przez okres przekraczający 14 dni:
 - a) za okres 14 dni — z góry, najpóźniej w ostatnim dniu pracy.
 - b) za dalszy okres ćwiczeń — z dołu, w terminach płatności wynagrodzenia, obowiązujących w danym zakładzie pracy; wynagrodzenie to zakład pracy wypłaca pracownikowi lub osobie przez niego upoważnionej pod adresem wskazanym przez pracownika na koszt zakładu.

§ 11. 1. Członkami rodziny, o których mowa w art. 123 ust. 3 ustawy, pozostającymi na utrzymaniu pracownika odbywającego ćwiczenia wojskowe, są:

- 1) małżonek;
- 2) dzieci własne, przysposobione i pasierbowie oraz dzieci obce przyjęte na utrzymanie i wychowanie, w tym także w ramach rodziny zastępczej, jak również rodzeństwo:
 - a) do ukończenia 16 lat, a kształcące się w szkole — do ukończenia nauki, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25 lat albo
 - b) bez względu na wiek, jeżeli są inwalidami I lub II grupy;
- 3) rodzice i dziadkowie, a także macocha i ojczym oraz osoby przysposabiające, jeżeli:
 - a) ukończyli: mężczyzna 65 lat, kobieta 50 lat lub — niezależnie od wieku — wychowują dziecko pracownika do ukończenia 16 lat albo
 - b) są inwalidami,
- 4) osoba, która wychowywała i utrzymywała pracownika przez okres co najmniej 3 lat przed ukończeniem przez niego 18 roku życia, jeżeli została zaliczona do I grupy inwalidów.

2. Dzieci obce uważa się za pozostające na utrzymaniu pracownika, jeżeli zostały przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności.

3. Nie uważa się za pozostającego na utrzymaniu pracownika członka rodziny, który posiada źródło dochodu albo pobiera emeryturę lub rentę w wysokości co najmniej najniższego wynagrodzenia zasadniczego za pełny miesięczny wymiar czasu pracy.

§ 12. 1. Osoba wykonująca pracę nakładczą na rzecz uspołecznionego zakładu pracy, w razie powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej albo na ćwiczenia wojskowe, zachowuje odpowiednio prawo do odprawy lub wynagrodzenia, o których mowa w art. 123 ust. 1—3 ustawy, jeżeli uzyskuje z tytułu tej pracy wynagrodzenie miesięczne w wysokości co najmniej 50% kwoty najniższego wynagrodzenia zasadniczego za pełny miesięczny wymiar czasu pracy.

2. Wysokość wynagrodzenia z tytułu pracy nakładczej, o których mowa w ust. 1, ustala się na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu 12 miesięcy poprzedzającego miesiąc powołania do służby wojskowej, a jeżeli umowa o pracę nakładczą trwa krócej — na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu trwania umowy, obliczonego według zasad określonych dla ustalania wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy osób wykonujących pracę nakładczą.

3. Podstawę wymiaru odprawy, a w okresie ćwiczeń — wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, stanowi przeciętne wynagrodzenie miesięczne z tytułu pracy nakładczej (ust. 2), w wysokości nie wyższej jednak niż czterokrotna kwota najniższego wynagrodzenia zasadniczego za pełny miesięczny wymiar czasu pracy.

4. Przepisy § 2, § 10 i § 11 stosuje się odpowiednio.

§ 13. 1. Zasiłkiienne przewidziane w art. 125 ust. 1 i 2 ustawy przyznaje się na wniosek żołnierza lub uprawnionego członka rodziny. Przepis § 11 stosuje się odpowiednio.

2. Członkowie rodziny, z której jednocześnie więcej niż jedna osoba odbywa ćwiczenia wojskowe, są uprawnieni do zasiłków dziennych tylko z tytułu odbywania służby przez jedną osobę.

3. Prawo do zasiłku przedawnia się z upływem 6 miesięcy od ostatniego dnia, za który przysługuje. Jeżeli niezgłoszenie wniosku o wypłacenie zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, termin ten liczy się od dnia, w którym ustała przeszkoda uniemożliwiająca zgłoszenie wniosku.

§ 14. 1. Zasiłkiienne, przewidziane w art. 125 ust. 2 ustawy, przysługują żołnierzowi zwolnionemu ze służby wojskowej (§ 1 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a) przez czas trwania niezdolności do pracy z powodu choroby oraz przez okres 7 dni po upływie tego czasu, łącznie nie dłużej jednak niż przez 90 dni. Niezdolność do pracy powinna być stwierdzona orzeczeniem lekarskim, wydanym w trybie orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

2. Członkom rodziny żołnierza, o którym mowa w ust. 1, przysługują zasiłkiienne przez czas pobierania zasiłku przez żołnierza. Przepis § 11 stosuje się odpowiednio.

3. Zasiłkiienne przewidziane w art. 125 ust. 2 ustawy przysługują również w razie zwolnienia ze służby wojskowej żołnierza, z którym stosunek pracy został rozwiązany w czasie odbywania służby. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

§ 15. Zasiłkiienne nie przysługują członkowi rodziny żołnierza prowadzącemu gospodarstwo rolne albo zakład handlowy, przemysłowy lub rzemieślniczy, niezależnie od wysokości osiągniętych dochodów.

§ 16. Zasiłkiienne wypłaca się:

- 1) członkom rodziny pozostającym na utrzymaniu żołnierza odbywającego ćwiczenia wojskowe — po upływie każdego miesiąca odbywania przez żołnierza ćwiczeń, a jeżeli trwały one krócej niż jeden miesiąc, — po ich odbyciu;
- 2) żołnierzom zwolnionym z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej albo ćwiczeń wojskowych i członkom ich rodzin (§ 14) — jednorazowo z góry za cały okres.

§ 17. 1. Żołnierzowi, o którym mowa w § 8, w razie niepodjęcia zatrudnienia z powodu niezdolności do pracy w okresie pozostawania w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej, przysługują zasiłkiienne przez czas tej niezdolności. Do żołnierzy przeniesionych do rezerwy stosuje się odpowiednio przepisy § 14 ust. 1 i 3, jeżeli zachodzą warunki określone w art. 125 ust. 2 ustawy.

2. Zasiłkiienne przysługują również żołnierzowi, który nie podjął pracy wskutek braku możliwości zatrudnienia w okresie pozostawania w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej. Zasiłkiienne wypłaca się po upływie każdego miesiąca, za który przysługują.

3. Członkom rodziny żołnierza, o którym mowa w ust. 1 i 2, pozostającym na jego utrzymaniu przysługują zasiłkiienne przez czas pobierania zasiłku przez żołnierza.

4. Prawo do zasiłków dziennych, o których mowa w ust. 2, powstaje z dniem wystąpienia żołnierza z wnioskiem o skierowanie do pracy.

5. Przepisy § 8 ust. 4, § 11, § 13, § 15 i § 16 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

§ 18. 1. Zasiłkiienne, przewidziane w art. 126 ust. 1 ustawy, wypłaca się:

- 1) rodzinie poborowego uznanego za jedynego żywiciela rodziny, który został powołany do zasadniczej służby wojskowej — za okres od dnia wcielenia go do jednostki wojskowej do dnia zwolnienia ze służby wojskowej, na podstawie zawiadomienia wojskowego komendanta uzupełnień o wcieleniu lub zwolnieniu ze służby;
- 2) rodzinie żołnierza uznanego za jedynego żywiciela rodziny, który pozostawiony został w służbie wojskowej — za okres od dnia uprawomocnienia się decyzji o uznaniu go za jedynego żywiciela rodziny do dnia zwolnienia ze służby wojskowej, na podstawie zawiadomienia szefa wojewódzkiego sztabu wojskowego o pozostawieniu żołnierza w służbie wojskowej.

2. Zasiłkiienne wypłaca się z dołu, poczynając od ostatniego dnia miesiąca, za który przysługują; za okres krótszy niż miesiąc zasiłkiienne wypłaca się w wysokości $\frac{1}{30}$ zasiłku miesięcznego za każdy dzień.

3. Tryb uznawania żołnierzy za jedyne żywciceli rodzin określa odrębne przepisy.

§ 19. 1. Prawo do zasiłków wygasa z dniem podjęcia przez osobę uprawnioną pracy zarobkowej, przyznania jej emerytury lub renty albo utraty innych warunków niezbędnych do uważania jej za pozostającą na utrzymaniu osoby pełniącej zasadniczą służbę wojskową lub ćwiczenia wojskowe.

2. Prawo do zasiłków dziennych, o których mowa w § 17 ust. 2, wygasa ponadto z dniem przeniesienia uprawnionego do rezerwy.

3. Osoby pobierające zasiłkiienne są obowiązane do niezwłocznego zawiadomienia organów wypłacających zasiłkiienne o wszelkich zmianach mających wpływ na prawo do zasiłku lub jego wysokość.

4. Osoby, które świadomie podały nieprawdziwe dane w celu uzyskania zasiłku, który im nie przysługuje, lub w wyższym wymiarze albo zataiły okoliczności powodujące wygaśnięcie prawa do zasiłku, są obowiązane do zwrotu pobranego zasiłku lub jego części.

§ 20. 1. W razie śmierci osoby uprawnionej do zasiłku dziennego lub miesięcznego wypłaca się członkom rodziny, którzy pokryli koszty pogrzebu, zasiłek na pokrycie tych kosztów w wysokości najniższych kwot zasiłku pogrzebowego, ustalonych na podstawie art. 42 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1975 r. Nr 34, poz. 188).

2. Za członków rodziny, o których mowa w ust. 1, uważa się małżonka, rodziców, dzieci, wnuki lub rodzeństwo oraz osobę, która do chwili śmierci zmarłego pozostawała z nim we wspólnym gospodarstwie domowym.

3. Jeżeli koszty pogrzebu pokryły inne osoby niż wymienione w ust. 2, zwraca się im udowodnione koszty pogrzebu do wysokości określonej w ust. 1.

4. W razie zbiegu prawa do zasiłku na pokrycie kosztów pogrzebu z zasiłkiem pogrzebowym przewidzianym w odrębnych przepisach przysługuje tylko jeden wyższy zasiłek. Zasiłek na pokrycie kosztów pogrzebu przysługuje niezależnie od odprawy pośmiertnej przewidzianej w Kodeksie pracy.

5. Zasiłek na pokrycie kosztów pogrzebu przyznaje i wypłaca na wniosek osoby uprawnionej terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego, który przyznał i wypłacał zasiłek dzienny lub miesięczny. Przepis § 13 ust. 3 stosuje się odpowiednio, z tym że 6-miesięczny termin wystąpienia z wnioskiem o wypłatę zasiłku liczy się od dnia, w którym prawo do zasiłku powstało.

§ 21. 1. Żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej służby wojskowej, w razie ubiegania się w ciągu roku od zwolnienia ze służby o przyjęcie na studia w szkole wyższej — przysługują z tytułu odbycia służby wojskowej preferencje przy kwalifikowaniu na studia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do żołnierza, który za zgodą organów wojskowych ubiega się — na warunkach określonych w odrębnych przepisach — o przyjęcie na studia dzienne w szkole wyższej w ostatnim roku pełnienia służby.

§ 22. 1. Przepisy § 2, § 3 ust. 1, § 4—6, § 9, § 12—15, § 16 pkt 2 oraz § 18—20, dotyczące żołnierzy zasadniczej służby wojskowej i członków ich rodzin, stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3, do studentów i absolwentów szkół wyższych — zwanych dalej „absolwentami” — powołanych do odbycia długotrwałego przeszkolenia wojskowego oraz do członków ich rodzin.

2. Warunkiem nabycia uprawnień przewidzianych w art. 120 ust. 1 ustawy oraz w § 6 ust. 1 i 2 przez absolwenta nie będącego pracownikiem w dniu powołania na przeszkolenie wojskowe, jest podjęcie pracy w ciągu 3 miesięcy od zwolnienia z przeszkolenia wojskowego.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się, jeżeli odrębne przepisy normujące zatrudnianie absolwentów szkół wyższych nie stanowią inaczej.

§ 23. Absolwentowi, który odbył długotrwałe przeszkolenie wojskowe z wynikiem pomyślnym albo został ze względu na stan zdrowia zwolniony z tego przeszkolenia przed jego odbyciem w pełnym wymiarze, przysługuje od-

prawa pieniężna przewidziana w przepisach o uposażeniu żołnierzy.

§ 24. 1. Absolwentowi, który w czasie odbywania długotrwałego przeszkolenia wojskowego ukończył z wynikiem pomyślnym szkolenie i odbył praktykę w jednostce wojskowej albo został zwolniony z tego przeszkolenia przed jego odbyciem w pełnym wymiarze, w wypadkach, o których mowa w art. 92 ust. 2 pkt 2—4 i ust. 3 lub art. 98 ust. 3 ustawy, przysługują — niezależnie od uprawnień przewidzianych w art. 132 ust. 1 ustawy oraz w § 3 ust. 1, § 4—6, § 9, § 12 i § 20 — następujące szczególne uprawnienia:

- 1) zwolnienie od odbywania wstępnego stażu pracy obowiązującego absolwentów szkół wyższych;
- 2) wynagrodzenie na zasadach dotyczących pracowników po zakończeniu wstępnego stażu pracy;
- 3) zaliczenie czasu odbywania przeszkolenia wojskowego do okresu pracy przewidzianego w przepisach o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych;
- 4) zaliczenie czasu odbywania przeszkolenia wojskowego do okresu oczekiwania na mieszkanie w spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, jeżeli absolwent posiada studencką książeczkę mieszkaniową.

2. Terminy, które stosownie do przepisów o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych liczy się od ukończenia studiów, w stosunku do osób powołanych do odbycia długotrwałego przeszkolenia wojskowego liczy się od dnia zwolnienia z tego przeszkolenia.

§ 25. Absolwentowi, który w czasie odbywania długotrwałego przeszkolenia wojskowego ukończył szkolenie w pierwszej lokata, a za okres praktyki w jednostce wojskowej uzyskał wyróżniającą opinię, przysługuje prawo do otrzymania mieszkania na zasadach ustalonych w przepisach w sprawie studenckich książeczek mieszkaniowych dla absolwentów szkół wyższych posiadających dyplom ukończenia studiów z wyróżnieniem.

§ 26. 1. Organy wojskowe wydają absolwentowi zwolnionemu z długotrwałego przeszkolenia wojskowego opinię w celu przedstawienia w zakładzie pracy. Opinia powinna być brana pod uwagę przez zakład pracy przy powierzaniu pracownikowi określonego stanowiska.

2. Absolwentowi, który w okresie odbywania długotrwałego przeszkolenia wojskowego uzyskał w czasie szkolenia wyniki bardzo dobre oraz wyróżniającą opinię za okres praktyki w jednostce wojskowej, właściwy organ wojskowy wystawia dla zakładu pracy opinię ze specjalną rekomendacją. Rekomendacja uwidoczniiona jest w tytule opinii przez nadanie mu brzmienia: „Opinia służbowa ze specjalną rekomendacją”.

3. Opinia, o której mowa w ust. 2, powinna być brana pod uwagę przez zakład pracy przy:

- 1) awansowaniu absolwenta w pierwszej kolejności na wyższe stanowisko — w miarę wykazywania się konkretnymi osiągnięciami zawodowymi;
- 2) wcześniejszym zatrudnieniu absolwenta na stanowisku kierowniczym oraz zaliczeniu do rezerwy kadrowej — w razie stwierdzenia w rekomendacji wybitnych uzdolnień organizatorskich i potwierdzenia ich w pracy zawodowej.

§ 27. Do absolwentów zwolnionych z długotrwałego przeszkolenia wojskowego przedterminowo w trybie art. 98 ust. 3 ustawy z pozostawieniem w dyspozycji organów wojskowych stosuje się odpowiednio przepisy § 8 ust. 1 i 2 oraz § 17 ust. 1, 3 i 5.

§ 28. Przepisy § 10—16 oraz § 19 i § 20 dotyczące żołnierzy powołanych na ćwiczenia wojskowe oraz członków ich rodzin stosuje się odpowiednio do absolwentów powołanych na krótkotrwałe przeszkolenie wojskowe oraz członków ich rodzin.

§ 29. Przepisy § 2—7, § 12, § 13 ust. 3, § 14 i 15, § 16 pkt 2 oraz § 19 i 20 dotyczące żołnierzy zasadniczej służby wojskowej oraz członków ich rodzin stosuje się odpowiednio do żołnierzy pełniących służbę wojskową w charakterze kandydatów na żołnierzy zawodowych oraz członków ich rodzin.

§ 30. Przepisy § 2—7, § 9, § 12 i § 21 dotyczące żołnierzy zasadniczej służby wojskowej oraz członków ich rodzin stosuje się odpowiednio do żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny oraz członków ich rodzin, jeżeli odpowiednie przepisy na czas wojny nie stanowią inaczej.

§ 31. 1. Do osób odbywających zastępczą służbę poborowych oraz zasadniczą służbę w obronie cywilnej i członków ich rodzin stosuje się odpowiednio przepisy § 2—7, § 9, § 12—15, § 16 pkt 2 i § 18—21 dotyczące żołnierzy zasadniczej służby wojskowej i członków ich rodzin.

2. Do osób powołanych na przeszkolenie na obozie szkoleniowym w ramach szkolenia poborowych w obronie cywilnej oraz do osób powołanych na ćwiczenia w obronie cywilnej i członków ich rodzin stosuje się odpowiednio przepisy § 10—16 oraz § 19 i § 20, dotyczące żołnierzy powołanych na ćwiczenia wojskowe i członków ich rodzin.

3. Odbywanie przeszkolenia na obozie szkoleniowym lub ćwiczeń w obronie cywilnej nie powoduje ograniczenia uprawnień wynikających ze stosunku pracy.

§ 32. Wojskowi komendanci uzupełnień przekazują terenowym organom administracji państwowej stopnia podstawowego dane niezbędne do planowania wydatków związanych z wyplacaniem przez te organy zasiłków dziennych i miesięcznych, przewidzianych w art. 125 i 126 ustawy, oraz pokrywaniem należności mieszkaniowych, o których mowa w art. 129 ust. 1 pkt 1 ustawy.

§ 33. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 44, poz. 318, z 1973 r. Nr 29: poz. 164 i z 1975 r. Nr 10, poz. 61);
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 września 1971 r. w sprawie uprawnień przysługujących osobom odbywającym służbę w formacjach samoobrony oraz członkom ich rodzin (Dz. U. z 1971 r. Nr 23, poz. 214 i z 1978 r. Nr 16, poz. 69);
- 3) uchwała nr 240 Rady Ministrów z dnia 8 września 1972 r. w sprawie przeszkolenia w jednostkach wojskowych osób podlegających wojskowemu szkoleniu studentów oraz w sprawie szkolenia obronnego studentów (Monitor Polski z 1972 r. Nr 45, poz. 239 i z 1974 r. Nr 22, poz. 128);
- 4) uchwała nr 135 Rady Ministrów z dnia 31 maja 1974 r. w sprawie szczególnych uprawnień osób objętych szkoleniem wojskowym studentów (Monitor Polski Nr 22, poz. 128).

§ 34. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1979 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *J. Szydłak*